

— Никога, дѣдо. По-добъръ отъ учителя ми нѣма!

— Виждашъ ли? А Иуда не билъ като тебе. Предаль Го безъ много да му мисли. Взелъ паритѣ, пустналъ ги въ пазвата си и казалъ на разбойниците: „Ето Го, Тоя е Исусъ! Дръжте Го!“ — Разбойниците като звѣрове се нахвърлили върху Него, вързали Му ржцетѣ съ вжжета и Го подкарали на страшенъ сждъ. Това било презъ една пролѣтна нощъ като тая — тиха и звездна. Гетсиманската градина спѣла пролѣтенъ сънь. Тукъ-тамъ пѣли славейчета на любимитѣ си другарки, които мжтѣли скъпи рожби. Исусъ билъ подъ едно голѣмо разшумено дърво, колѣничилъ, съ вдигнати ржце и съ погледъ къмъ небето. Молѣлъ се. Синътъ на Баща си: „Чуй ме, Татко! Ако е възможно, намали страданията ми! Ала силенъ Съмъ и да ги понеса, колкото и тежки да сж тѣ, щомъ е за доброто на людетѣ и щомъ Ти, Татко, желаешъ това!“ Така се молѣлъ Исусъ. Плакалъ и се молѣлъ. И отъ благитѣ му очи се отронили много, много сълзи. Но тѣ не попили въ земята, както нашитѣ, сине, попиватъ, ами се превърнали на малки крилати душички, за да носятъ сълзитѣ на Божия Синъ като малки запалени фенерчета.

Дѣдо Стоичко спрѣ, смръкна димъ отъ лулата си и тѣжно поклати глава. Ванката се сепна.

— Свърши ли се приказката, дѣдо, че спрѣ? — запита учуденъ той.

— Не, дѣдовото. Има още, ами рекохъ да си дръпна малко отъ лулата.

— Ихъ, какъвъ си! Само ме изплаши. Помислихъ, че се свърши. А какъ хубаво разказвашъ тая вечеръ!

И Ванката опрѣ глава на дѣдовото си колѣно, въ очакване да чуе продължението на приказката. Дѣдо му го стисна за слабото вратле и продължи:

Литнали, синко, крилатитѣ душици

съ запаленитѣ фенерчета изъ райската градина, шурнали се изъ улицитѣ на Иерусалимъ. Навсѣкжде търсили Исуса, но никждѣ не Го намѣрили. Пъкъ и да сж го намѣрили, съ какво ли щѣли да Му помогнатъ — малки, слаби! Ала крилатитѣ душици не се отказали да Го търсятъ. Излѣзли и вънъ отъ града. „Може би, Той е тамъ“ — помислили си тѣ. Но и тамъ като не Го намѣрили, поели пѣтя, който води презъ полето за близката рѣка. Тамъ Исусъ често ходѣлъ да поучава людетѣ. И ето че предъ себе си забелязали нѣкакъвъ страненъ човѣкъ да тича като лудъ. Настигнали го. Оградили го. Свѣтнали съ фенерчетата си и освѣтили образа му. Познали го. Иуда — предателятъ на Исуса. Гологлавъ, съ разчорлена коса, раздрана риза и съ погледъ на мъртвецъ.

Изплашилъ се той отъ свѣтлината на фенерчетата. — „Сжщитѣ Иисусови очи! Колко кротко ме поглеждатъ, мене, престѣпника“ — изсѣскалъ Иуда. И закрилъ лицето си съ ржце. Не искалъ да го познаятъ. Затичалъ още по-силно, но

крилатитѣ животинки не го оставили, а хвърчали следъ него.

— Предатель! Предатель! — развикали се тѣ.

— Кои сте вие и защо ме преследвате? Кажете на кого какво зло съмъ сторилъ? — питалъ Иуда.